

ПЛОВДИВСКИ
УНИВЕРСИТЕТ
1961
ПАИСИИ
ХИЛЕНДАРСКИ

Конкурс за превод – поезия

Лице и сърце

Дълбоко в синевата аз се вирам,
над мене засияла като мисъл,

и в купола над храма на всемира
аз виждам своя лик иконописан.

...Подобно облаче лицето ми се носи
над хълмове и над стърнища коси,

над есенни метличини и ръж,
зашумоляла, златна като дъжд,

над синкави реки и над поляни,
с пожари от жълтурчета огряни...

...А облачето дири своята къща
и никога назад не се извъръща,

и тъй като, все пак, не я намира,
дваж по-дълбоко то се резигнира.

...Отдръпва се в съмнение отровно,
под напора на собствения нрав,

мени лика си, цупи се дъждовно,
складира гръмотевици от гняв...

...И пак в копнеж безпамятен се носи
над хълмове и над стърнища коси,

над есенни поля, подобно крѝпки...
И само щом от детските си стѝпки

то кладенче съгледа сред полето,
като копнеж - макар да е за кратко -

помръдва мъртви устни - и просветва
искреността като смутена капка...

24.05.2016 г.